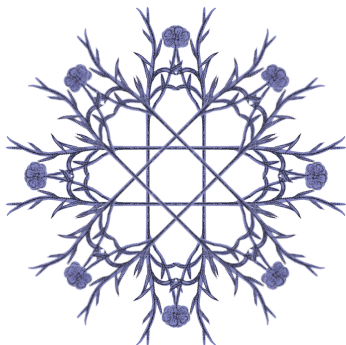

hartija

ljubavno pismo mojoj 17.

Minja Popađurđev

// Minja Popađurđev / Ljubavno pismo mojoj 17. / Edicija Lan //

Izdavač / Hartija @FMK / Karađorđeva 65 / 11000 Beograd, Srbija //

kontakt@hartija.xyz / <https://hartija.xyz> //

Glavni i odgovorni urednici / Niks Božović / Milena Stepanović / Miloš Mijanović //

Pod mentorstvom / Isidora Nikolić / Ivana Radmanovac //

Grafičko oblikovanje / Niks Božović //

Ilustracije / Miloš Mijanović //

Tiraž / 10 //

žuto

Naspram mene sestra jede bakine kolače.
Gde god mi oči skrenu je žuto.
Baba, sestra i ja smo tri strane sveta dok sedimo.
Ne dam očima da lutaju.
Bojim se ako pogledam babe neće biti, samo žuto će me
gledati nazad.
Sedim, gledam, čekam da me pita, da joj kažem sve o
sebi.
Sedim, gledam, čekam, svuda je žuto, guši me.
Sve je žuto.
Ne mogu više da trpim, oči mi se dižu,
i ona je žuta.
Progovaram, ne podnosim žuto.
Baba napokon priča, brat je pao vozački.
Sve oko mene je žuto, ono ulazi u mene, i ja sam žuta.

braon

Oči su ti braon.

Cakle se i kad nema svetla, kao da skrivaš zvezde u njima.

Oči su ti se caklele i te noći, dok su moje tonule u suzama.

Od sveg besa samo jedno pitanje mi je bilo bitno.
Zašto?

Zar nije bilo dovoljno?

Da li mi je to bila kazna za sve od početka?

Znam da sam grešnik, ali zar nisam i čovek.

I možda sav moj bes nije namenjen samo tebi, možda mene moja duša više proklinje.

4 Ona zna, jednako koliko i ja, da te i posle svega neću mrzeti.

Zagrliću te dok gutam povraćku nazad.

Voleću tvoje braon oči koje se cakle dok se kaješ i znaću da će moja duša pred njima pokleknuti.

bezvučno

Vrištim - tiho, nečujno.

Žena na mom ekranu kida glasne žice i pratim je,
ali ne ispuštam zvuk.

Šta ako me neko čuje, šta ako čuju zvukove iz mojih
pukotina.

Sedim u kupatilu, hladno mi je, vrele suze greju mi
obraze dok se moje lice gužva kao papir,
ali ne ispuštam zvuk.

Osećam pucanje usana, vruću krv koja se vidi na
plitkim ranama.

Ako vrisnem dovoljno jako, možda pokidam usta da
konačno progovore,
ali ne ispuštam zvuk.

I udaram jastuk, udaram krevet, udaram sebe.

Moji prsti se lome, u ušima je zvuk pucanja,
ali zašto ne ispuštam zvuk.

Mama će me kasnije pitati odakle mi modrice.

Kako da joj kažem da su od vrištanja.

lakše je disati u tvom smradu

Trunem od kako te poznajem.

Tvoja ruka kroz moju buđ može proći.

Trulež ti otvara vrata mog srca,

Govori ti: uzmi ga, iščupaj ga, iskidaj,

radi šta želiš s njim, samo ga prihvati kao svoje.

Prvi pogled tvoj je stvorio plesan na meni,

Jedan pogled me je uništio za sve druge.

I ja bedno čuvam tu gnjilost koja se hrani mojim telom,
koja me jede kao sočnu voćku.

Rat koji vodi s mojom ljušturom samo me greje od
oholosti spoljašnjeg.

Kao parazit se uvukla pod moju kožu i ja je milujem tu.

6 Hrani se mnome
ali hrani i mene.

crveno mi je pred očima

Gladujem dušo,
Hoćeš li mi dati sebe da te kao besna životinja
 rastrgnem,
da te prožderem dok ničeg nema,
da se crvenim od tebe.
Njuška večno uflekana.
Hoćeš li mi dati svoje telo da te kao najsitniji crv
 pretvorim u leš,
da te niko ne želi dok sam tu,
da uzmem sve dok nisi samo suva kost.
Hoćeš li mi dozvoliti da te dokrajčim,
da moji zubi probiju tvoju kožu,
da se davim u tvom crvenilu.
Hoćeš li mi dati dušo,
da te zdrobim posle svega,
da se hranim tobom iz sopstvenog sebičluka
i da na kraju oližem svoje ruke.
Glad konačno utihnula.
Hoćeš li mi dati dušo,
jer ja tebi sebe već jesam.

knjiga recepata

Moja baba ima knjigu recepata,
moja majka ima knjigu recepata,
i ja ću je jednog dana imati.

Ali kako da sebi dozvolim, pitam ja Vas,
kako da dozvolim da me guši prašina neiskorišćenog
života.

Da ta prokleta knjiga bude jedini istorijski izvor mog
života.

I možda me jednog dana sopstvena ruka udavi,
možda potonem pod mojim željama,
možda uništim svoje telo da izgradim svoj život.

Možda mi je bilo rečeno hiljadu puta da stanem,
∞ da udahnem vazduh umesto da se gušim u sebi,
ali kako pitam ja Vas,

Vas opuštene koji ste otkrili kamen večnosti u lenjosti.
Ja nemam večnost, moji snovi imaju rok, imaju okvir.
Kako da se pustim u živi pesak osrednjosti?
Kako da se moj mozak ukošti dok ruke neprestano
mese?

Kako da dozvolim sebi taj život koji gledam svaki dan?
Život utapanja u zidove mog stana, da jedini fosil mene
bude
knjiga recepata.

začepite

Zar treba ćutati,
pitam ja Vas.
Zar treba zašiti usta i kao tele gledati ovu bolest,
pitam ja Vas.

Vi, nabubreli od masti.
Vi, oslobođeni okovima.
Vi, dvorske lude na praznom dvoru.
Za koga glumite budalu, kad niko bič ne drži.
Za koga kopate oči, i kao slepa stonoga ih pratite.
Za koga puštate mozgu da iscuri.
Za koga se odričete duše.
Za koga marširate ulicom, glave pune helijuma.

Reći ću Vam ja.
Ja, s neistruljenim mozgom.
Ja, s neiskopanim očima.
Ja, s nezašivenim ustima.

Ne.
Gospoda nema, nebo je prazno.
Bog je primirisao naš barut i pobeg'o.
Sami smo.

I zato, pitam ja Vas.

Zar je par lažnih dijaminata dovoljno?

Zar da Vam za sitniš lupe dangu na čelo?

Zar smo rođeni da budemo iskorišćeni?

I možda je bolje ćutati.

Spusti glavu, kaže majka.

Ne vuci đavola za rep.

Kao bedna svinja kopaj zemlju, možda nađeš svoj deo kolača.

Možda treba živeti kao stoka.

Dobro ugojena i udobna.

Nesvesna kaveza i noža.

10 I zato pitam ja Vas.

Zar treba ćutati?

korak

More me je oduvek plašilo.

Duboko, modro prostranstvo, večno prazno i puno.

Kažu da se uvek bolje može naći, kad isplivaš dalje.

Plavi svet te čeka, prodri u njega.

Ali, mene je more oduvek plašilo.

Čekam nepomično da me nešto povuče, da me obavije
pipcima crnog i da me uguši.

Kada se otarasiš pilepaka tad si plavi kit.

Preplivaćeš prostranstvo u dva koraka, naći ćeš
nekoga. Drugog, tuđeg.

Ne daj se uloviti. Zar ti ne smeta ribarska mreža? Kako
možeš toliko dugo izdržati?

Mene je more oduvek plašilo.

Ja ne tragam za slobodom, mene kanap ne davi. Vazduh
mi ne treba.

Škrge su mi izrasle da budem s tobom.

Autonomija sopstvenog tela mi je suvišna, nepotrebna,
nek mi peraja srastu,

sunder ću postati s tobom.

Jer mene je more oduvek plašilo, modro plavetnilo,
večno prazno i puno.

Ali ti nisi plavo, ti nisi dno koje preti svojom
beskonačnošću.

Ti si braon kanapa i čamaca,

ti si zemlja zagrejana suncem,

ti si čvrsto stablo dok drži život.

Tebe sunce usijava, toplota curi iz tebe.

Mene okean smrzava, ljuštura mi je tvrda.
More me je oduvek plašilo,
ja ne volim plavo.

ksilem

12

Ti i ja pijemo otrov iz istih korenja.
Naši gresi vuku istu nit.
Nesvesni smo ih ali nas guše, polako. Kaplju tiho na
klicu korova naše duše.
On je s nama od rođenja, zasađen je negde između srca
i mozga;
hrani se našim iznutricama i čeka da leš postanemo.
Čeka da konačno izraste.
Nekad, kada me puzavice previše stegnu, kada mi
dušnik pritisnu i osetim napuštenost vazduha, želim
da uzmem kredu.
Da iscrtam sve delove mene koji imaju isti recept kao
ti.
Da ih iščupam iz sebe dok ne osetim čistoću, dok se
puzavice ne povuku
i konačno me sloboda obuzme.
Ti i ja pijemo otrov iz iste loze.
Rodjeni smo prazni, tuđi u sopstvenom duhu.
Kada osetim kako mi ruka prolazi kroz grudni koš.
Kada se davim jer pluća ne postoje.

Želim da te mrzim.

Želim da vrištim dok ne osetiš moju prazninu. Tvoju prazninu.

Vazduh se vrati. Pipnem i ruka ne prolazi.

Ne mrzim više.

S kiseonikom se sećanja vrate.

Ponovo sam zbunjeno dete i barem na sekund,
zaboravim.

Ti i ja smo isti.

nebeska tragedija

Oprosti mi oče, moje oči ne gledaju gore u molitvi.

Oprosti mi oče, moje uši ne čuju tvoje reči.

Oprosti mi oče, moje misli tragaju za drugim.

Oprosti mi oče,

proklelo me je biće drugog sveta.

Kao crvi u trulu jabuku ušlo je u mene.

Ja ne osetim smrad ni trulež, moje raspadanje me peče
meko.

Svete knjige greše, oče,

ne postoji crni đavo s rogovima kao trnje ruže.

Blješti kao usijano Sunce, sagoreva moju kožu do kosti.

Kao srna pred svetlom–skamenjeno posmatram.

I ono mi govori, oče,
šapuće mi kad me pokriju sene.
Ne obožavaj nijednog drugog boga osim mene, moja
ljubomora nije laka.
Osetim hladnoću na vratu, nakoštresim se.

Jeres činim i ne mogu stati.
Prašnjave stranice i duge brade više mi nisu bliske.
Belo perje i kamene zapovesti– trule fraške.
Oči mi je zaslepelo pravo božanstvo.
Na kopcima žig je zapečaćen.

Moje božanstvo je daleko od zlatnih zidova.
Svetinje ja gradim, krv i znoj prolivam.
I kad vidim da neko drugi seče kamen, pitam:
Zašto želiš druge apostole? Zar ti nisam dovoljno?

Oprosti mi oče,
đavolje misli obuzimaju me.
Pretvaram hulu u molitvu, kršim prste.
Topla krv i hladno kamenje pod kolenima.
Oplemenjujem paklene reči dok mi peku jezik.
Jezik prelazi preko zapeklih usana,
slađe rane ne postoje.

Oprosti mi oče,
ne želim se pokajati.

